

село до друго и падаше на земята. Пъкъ и летежътъ му бѣше бавенъ, като на бръмбъръ.

— Е. какъ си сега? — питаше го заядливо съседътъ му гарванътъ. — Май ще зимувашъ съ менъ тука. Така е, когато мислишъ за другитѣ, а за себе си не мислишъ. На мене ми е мирна главата и крилата ми сж здрави. Ако искашъ да ти ги дамъ на заемъ?

Нищо не му отговаряше щъркелътъ. Той чакаше и чакаше. Днитѣ минаваха, крилата му крепнѣха, но бавно, много бавно. Една сутринъ, по увехналата трева на полята, блесна пухкава като мъхъ на пролѣтна върба, но студена люта слана. Всички прелетни птици си бѣха отишли.

Не, той не можеше повече да остане тукъ. Не само защото щѣше да умре отъ студъ. Не, той копнѣеше да види и другата си родина, да потопи още веднажъ погледъ въ широкото море. По-добре е да загине въ морскитѣ снѣжнопѣнести талази, отколкото тукъ.

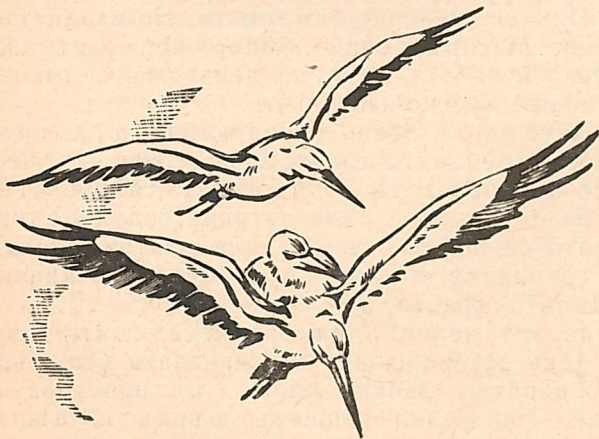
И еднокрилиятъ щъркъ реши да отпътува. Той знаеше, че не ще прехвърчи голѣмото синьо море и все пакъ реши да отпътува.

— Ще дойда до морския брѣгъ да видя какъ ще се окжпешъ въ водитѣ — изграка весело гарванътъ и литна следъ щърка.

Стигнаха морския брѣгъ. Спрѣ се на земята щъркътъ да си почине и дълго гледа могщата водна ширь.

— Стой си по-добре тукъ! — посъветва го пакъ черниятъ му приятелъ.

Но щъркътъ въздѣхна, изтегна клонъ и размаха криле. Болното крило му пречеше. Все по-бавно и по-бавно, като отбруленъ листъ, залиташе той надъ зиналитѣ подъ него води. Гарванътъ чакаше да види края му. И ето тогава, изъ дълбоката мека небесна синина, долетѣха два млади щърка, два яки като океански параходи летци.

— Ти ли си еднокрилиятъ, ние отдавна те чакаме! — извикаха му тѣ. — Почини си на гърбовете ни, докато се върнатъ силитѣ ти.

— А кои сте вие? попита ги той смаянъ.

— Нима не ни познавашъ? Ние сме тия, които спаси отъ пожара Преди да отлитнатъ майка ни и баща ни, ни поржчаха: